

ספר המבקש

כתב חד מן קאמייא

הרב שם טוב בן פאלקירא זל"ה

הוא כהר להשקות כל לעא מי זהב המכמה והעדע אורה זו חורה. לדעת מה יעשה ישראל איזה דרך שיביר לו האדם והיה מקל הפארה. ללל בעים אדירים ובייר אוכל מה עתוק עדנש כל מבקש ה' אשרהו כוח לו לאדם שנברא. מה נעלנו אעריו כי נעשו לשון הזהב והאלהות יפה כלבנה צרה. הלל הוא כעום עקדי יעים רבים עד צואי הכה וגם נחמיו ללחן המכס השלם

והכולל מע היקום

כמוה"ר בנימן מערי הכר נר"י

הוא וסיעת ערמקוה: לעתן דפ"ום האי ספרא רבא ויקרא המורכי העלמים

כה"ר יחודא ליב זוסמנש יצ"ו

ולוכית את ישראל הפריש מעטונו לקצו נדפוס כלה ועתקנל לו עשפט הנכורה. ונדין הוא שיעלו שכרם המיים והשלום כל הון יקר לפוס

לערא אנרא. כ"ד לעיר אככי עטר סן

האדעה מרדכי תמה יל"ו

נדפם

פס ק"ק האג הנירה

סמוך לק"ק

אמשטרדם

ע"י המדפים

כה"ר ליב זוסמנש ומשותפו

בשנת וונקש יי אשרהו לפ"ק

דעת - אתר לימודי יהדות ורוח

אדמו הרב הגאון הגדול המפורסם החסיד ועניו נ"י פיה
ע"ה כבוד מוה"ר שאול הלוי נר"ו אב"ד ורי"ט דק"ק האג"ע י"א

כל יושני חבל ואוכני ארץ הניטו וראו זה דבר קדש כנר ה' לעולמים. זה
ספר המבקש אשר כתבנו זה יומי קמ"ק שנה ועדיין לא ידענו
בעולם גלוי לכל העמי'. לשנוע עטוננו לאכול עפרנו המתוק לביד חבל ג'
כותן אמרי שפר אמרי כי נעשו ואמרי כל אדם ימשיך בעבותות ומה עי האים
המפץ חיים אוהב ימים. ינעם לנפשו להגות באמרי פיו לקחה פוסק השכל
להנין דברי חכמים. כל יתהלל החכם נמכרתו הגבור בגבורתו גשיר נעשור
כ"א עם ה' יהי' חכמים. ישמע חכם ויוסף לקח טוב למאכל ומאורה הוא לעינים
ונחמד להשכיל להיטיב לו באמרי חכמים. ננועם שיתו ואמרי הארצות' שעורר
ישנים ועקץ כרדמים. עמנו רבי שם טוב פאלקירא נדע ומפורסם
גדול בתורה ויראה כל' ען העסוימי'. עד הנה ה' דננו טעמים כללואי'
אל פליטון המוכח בקרן בן עמן לא נדע איה אופה הם מעיני כל מי
כעלמים. כל ידעיו ידעוהו וינקהו ולא נמלא לו יתן איש אלף כסף עמירו
לא השיגוהו כי השער סגרו עתה נדעים. ורא' אותם ה"ה החכם השלם
הטופל ומשלים נעמלות כהו"ר בנימן מעלי הכהן נר"ו בן לאותו
לדיק המטק עוה"ר חיים שלום מעלי הכהן ז"ל בן הרב המובהק רבן
אל ישראל עוה"ר בנימן מעלי הכהן אב"ד ור"מ בע"הק ירושלים חוב"ב
ויקטול עליהם שלא יאבדו עמוד הקהל ויאמר לקוק אותם נעט נזול ועופרת
להוליא אותם מאפלה לאורה להראות העמים והארים את יסו או עשום יקרא
דקיי לעמן יפלאו כל הון יקר ונעים ולא יחסר להם כל טוב ליהנות בהם בני
אדם ואי עשום יקרא דשכני שלא ימחה שמו מישראל ולא יכחד ען הארץ
וקנעם נדפוס כיון לתקסם ניעקן ולהפילם בישראל. ואפריט עילתא נאנפאי
ונאנפאי נכרייא כי טוב ויפה הדבר כי נלדק כל אמרי פי' ודננו ככוכים. כל
רוחיהם יכירו כי ה' נתן לו חכמה ומלק לו נבינה עשרת עומים. ילהיב
הלבנות ויטהר המעשנות ומכך הרעיונים. והסכיתה דעמי וירי חכון עשו
לעשות את אשר קצב ועדאנה עכבר שלא יבוא איש זר וינאק לשלוי יד בעלאת
רעהו אשר לא כדת. לכן אמרתי הלא אב"קש לו עתה אשר ייטב לו לגור אופר
בגזירת כמ"ש על כל אמינו ב"י לא יבואו לגשת אל העלאתה לעשות אותה
שניות בחוך עשך עשר שנים עיוס כלות הדפוס כדי שלא לגרום חזק לעמי
המהפך נמררה. וכל העונר על דברי חכמים יבוזה נמלמן הוא ישות ננפס
מרה. תקולל נמלמו מבוט עליו רעה לא ידע שקרה. ומסול עליו הוה לא
יוכל כפרה. והשועע לדננינו אלה מבוט נרכה. בכל אשר ימנה ישכיל
ויליק ועזותו עליון לו נכבוד והרוקה. לא ישמע שוד ושנר נגבולו אין
סרן ואין לוקה. יבלה יסיו נטוב עד עמרום יערה רוח לקק הכדקה. העיר
על תילה מננה וארעון על עשפטו יש ישראל נעשעדס וליוס נדוכן וכחכים
נענדחן לערוך העערכה. סדר הענדרה ישוב לירושלים ויקור שיכנתו
למיון כי אם לזה ה' את הנרכה. הכ"ד היום יום ה' ד' אב לפרט ישאו וישמחו
ב"ך כ"ל ענק"ש"ך לפרט גדול פה ק"ק האג"ע י"א:

הקטן שאור הלוי חונה ק"ק האג"ע י"א

הרב הגאון הגדול. מעו ומגדול.
 נ"י פ"ה ע"ה כבוד מוה"ר שלמה
 שלם אב"ד ור"מ דק"ק ספרדים
 אשר באמשטרדם:

הרב האי גאון הנשר הגדול הגאון
 המפורסם בישראל נ"י פ"ה ע"ה
 כבוד מוה"ר שאול נר"ו אב"ד ור"מ
 דק"ק אמשטרדם יע"א:

קנה שם טוב קנה לעלמו. טעמו
 וכיטוקו עמו. ה"ה הר"ב ס'
 מבקש ה' ז"ל אור הגנוז נכמינת יד
 עכטה שנים וריחו נודף כשמן אפרסמון
 בשמן ובמעשיו ובטקיותו. אשר עדנה לא
 היה ולא כראה בעליל לארץ לשאר עמו.
 ורבים עמים יודפי לקק עתקשי ה' החאוו
 חאוו למזו' נבוע' אסרו' טהורות טא"שר
 שמכה למטו. ואין איש שם על לב להביאו
 אל עונק הדפוס והיום הזה הן הונא על
 יד הקכס השלם והכולל כטוה"ר
 מרדכי אטמה הי"ו ונחמו אל
 הכהן גנר חכס נעח עמוע היחס
 ועעלה ה"ה הקכס השלם כטוה"ר
 בנימן מעלי הכהן נר"ו
 בן לאותו ליקק הרב הכולל כטוה"ר
 חיים שלום מעלי הכהן
 זללה"ה ננו של הרב הטובהק הטא"י כנרק
 טוה"ר רר בנימן מעלי הכהן
 ללה"ה אב"ד ור"מ נבוע"ק יושלים
 חוב"ב. שדננה רוקו אותו לקונעו נדפוס
 עד שיאיתו לאורו יראי ה' וקושני שמו.
 אשר על כן נדון הוא איטול שכרו להקזיק
 נידו להיות טעיר לעזר כדי שילא
 טקשנמו אל הפועל וכל המסייעו עליו
 חבא נרכת טוב יהי אלקיו עמו. ואזהרה
 ללאו ילאח שלא ישיג איש גבולו עד טקך
 י' שנים בלא רשות והורטכא טעעל' הקכ'
 הכ"ל וזוטפו האלקף הערוטס המורכי
 העוטל' כ"ש כה' יהודא ליבזוסמנש
 ינ"ו וכל העונר על דברי חכמים ככר עלמי
 אטורה כחונ נמורה ארור טסיג גבול
 רעהו. ולטועים יונעס זאן וטקעה יטינו וטקח עולם על ראשם ישר יחו ליון טכלל
 יופי נכו וטזכולל הכנים נענודחם ולויים נדוכנס וישראל נעטעס להקריב אשה
 לה' דבר יום ניוטו אכ"ר. כ"ד הטנדנ לכבוד המורה ולעודיה. העוטע על המורה
 ועל הענודה חוך אטוני עם טגולה ק"ק מ"ח סכנדי' נאטשטרדם יע"א קוחס היום
 י' טקס טשנת זק' בחושך אור לישרים למ"ק:

כל מבקש ה' לשעור עטומיו וקקותיו
 וללכת נדרכיו דרכי טועס
 ישים לנו ועינא פקיקא אל הספר הזה קטן
 הכמות וגדול האיכות הרבה יש בו נכותן
 טעם לשנא הטקנר שהי' טפורסס טאל
 נמורה ובקכטה וניותר נזה הספר הוליא
 טאולרומיו רוק קיים שיש נהס יראת
 טעים טאל והיה טוכס נקקן זויט זה כמה
 טאות שנים עד היום הזה שנטעורר לב
 חכס לב יקק טלות לזכות את הרבים
 נדנר הטוב לטקיס ולנריות ההוא כהנא
 הקכס השלם הטופלא הטושלס כטוה"ר
 בנימן מעלי הכהן נר"ו
 אשר יאטר עליו כי הוא זה האיש שם על
 לב להעלות הספר הנכבד הזה על עונק
 הדפוס נדיוסן שיהיה יד כל בו ולא יטערכו
 להוליא הולאה ערונה לכסף טקנמו.
 הכה שכרו אחרו וטעולמו. וענמה בו
 נדקמו. לשעור אה כהנמו. לשען אשר
 לא ינא איש זר להסיג גבולו טקך זמן
 עשר שנים טיום כלות הדפוס העונר על
 הדנדים האלה עמיד ליתן את הדיון ולשלם
 קונמו. אשרי אנה שוטע לדנרנו וכותן
 טעד למטכו איש כטמנת ידו וכנרכתמו.
 עיניו ועינינו מחויבה כי נכס ה' ליון טהר'
 ינכה הטקקש ולכבוד יהיה נמורה נכבוד
 מהלמו. נב"י אכ"ר. כ"ד יוס ג' ב' אב
 אשר לו אמת הארץ למ"ק

הקטן שאול חונה בק"ק
 אמשטרדם יע"א

הצעיר שלמה שלם

החכם השלם חרב המוכהק שליחה
 דרחמנא חסידא קדישא הגאון
 המפורסם כבוד מוה"ר חיים
 יוסף דוד אזולאי נר"ו ואיר

הרב המאור הגאון הגדול נ"י פ"ה
 ע"ה כבוד מוה"ר אברהם נר"י
 אב"ד ור"מ דק"ק ראטרדם יע"א:

על כל דברי האגרת לורך היריעה
 בעקברת האת כע"מי רנה
 מפאר' וירב היע"ר הסופגנין והדובשנין.
 כל אדם מוז נאמנים אעריה עקושה בקר
 צקעני זהב עהוללה דנד"י עולאי צקר
 וערב מרנין. רני רני השי"טה צמר
 דנביא הדר ששטה עטולא דבר או
 עבטא כפא דקטא אחזי סיטא דיכא
 רנא חוטא קרוב לקי"נין. לא יחילנו
 הולל"ים חכם צקעמנו גבור בגבורתו
 ועשיר דזעמו כי לא ידע כי כל"תו
 והו כעור מן אררי קיט לא כהנין. כי
 יבר סעוד אחז שערות עיכו שלא סימא
 סע"וי ען העין קרבא צעיכה כעין
 מרין דקעין. כי אס בואת תורה לשמה
 ירנה עלמה ונצלותיו ספן דין הוא
 הד"ר כל העם עינין. וכל כי האי
 דקוי לאצטרופו כנועם שיק סוד שרפי
 כמרייקי לגופי אף זו ען התוכחות
 ועובר עלבים ללמד בני יהודה קש"ע
 ואלו נאענין. דנא כתבא די רש"ס
 צראצנה היה כעטן והיה כל עקש
 ששפא ולא עלא דרך נקשה איכו
 השא זה יאמר היום גלו"מי את אחי
 אככי מבקש ואכהירכהו לעיינין. על יד
 לורנא ערבנן המכס השלם עיקוסי הוכה
 צר רעי וצר רבני יושני כסאות שער"ים
 לכל בני ישראל עלבים עודיינין. כהירכא
 כד הויכא עליא טופא הייתי עז"ה אשר
 ישא את שמו בנימן הלדיק גאון ירושלים
 הר"ב לאריא דני עילאה עמיל גרמיו
 כעטיל פני אריה זיו איקונין. ואמריו
 העלבים פקיע שמייהו עוזין כל לרכי הרבים ועליינין. וילא קוטר עגוע חשלי דרבני
 אדם כי יקריב אנדה העתקשת מקוירה לעכשת קבועה כענגנין. לני לתוקקי ישרא
 יהטו דקמיהם על האי לורנא ערבנן לעומת עקבנתו יושטו לו אשר לכספ' ואשר לזהב
 דחלו ביה עפלי והנית יעלא אחא אי"ד ופסיק עפיק ודתיק על פת למס כעטא דלע"רי
 הטיטום עם הווינין. נא הגברים לנשי עכיל עעיל דקקה יפרו ישע להקווק צירו
 לכנרו

ראיתי דברי הגאונים המפורסמים
 מעללי לרבנן בשנקה ויקריה
 דהאי לורנא ערבנן דחאט עהתס להכא
 ה"ה המכס השלם עוהר"ר בני"מן עגוע
 הימים עעשפת עלי הכהן אשר זכה
 כדי לזכות את הרבים דננר שלא זכה
 צו אדם עעולם להוליא לאור מעלמה
 דברי ספר' מבקש ה' אשר היה
 אור גנחה ועכוסה לפני עין כל עש
 עין לא ראחה זה כטה שנים ומיכף
 עשנא לידו עלמה על רוקו לאמר עלה
 הנא לידו אל יתעלמה ולא פח ולא שקט
 עד שקבען דפוס. ע"ז אערין לפעלא
 טנא ישר ואני חפלה לאל מי כל ספן
 ה' בירו ילליק לנרך על העוגער נגמר
 עלאכמו עלאכח הקודש וראוי לכל ב"י
 היראים והשלטים צמורת ה' ונצלותיו
 להחזיק ידו להיות לו לעזר ולעסייע
 לעטה גדולה כו כדי שיהא זכות
 העקבר דברי ספר הנ"ל חוכיה הרבים
 חלוי צו. וק"ו צנו אל ק"ו שלא ירום איש
 את ידו ואת רגלו לבוא בגבולו אשר
 גבלו הגאונים הנ"ל שלא ידפס שום
 אדם את ספר הנ"ל כעכוכתו עמד עשר
 שנים וכל העובר על דברי המכמים
 יחולו על ראשו העונשים שדברו וגזרו
 הקכמים והשומע יזעם ויכה לראות
 צקמות ליון וירובלים כ"ד היום
 יום ב' צ"ך עקמס חקל"ו לפ"ק

**הקטן אברהם החונה ב"קק
 ראטרדם יע"א**

ואיר התי"ם והאלום צר עיכיה דער מלכי דקק עלך שלם כי ר"ב הוא שניהם
 העלבים פקיע שמייהו עוזין כל לרכי הרבים ועליינין. וילא קוטר עגוע חשלי דרבני
 אדם כי יקריב אנדה העתקשת מקוירה לעכשת קבועה כענגנין. לני לתוקקי ישרא
 יהטו דקמיהם על האי לורנא ערבנן לעומת עקבנתו יושטו לו אשר לכספ' ואשר לזהב
 דחלו ביה עפלי והנית יעלא אחא אי"ד ופסיק עפיק ודתיק על פת למס כעטא דלע"רי
 הטיטום עם הווינין. נא הגברים לנשי עכיל עעיל דקקה יפרו ישע להקווק צירו
 לכנרו

לכבוד ולכבוד הנכונים הוריו ז"ל איש אשר כנרצמו הן כותבין אוב"ן:
 ואפריין נמטייה לזוחרו האלוף המורני המופלא המדפוס יהודא יעלה על
 כל זרעה ותהלה שז ועפאר בניוכין. וכבר עילתא אסורה עפוס
 רבנן שרפים עומדים מעל גאובי עלקא אמו איכה גזיר לעען אשר לא יקרב איש זר
 עד"ס ועולה עד כלות עזר שנים והאיש אשר יעשה בזון עפרי"לי הפרלה
 פורץ גדר בן זוכ"ין טוביה לחכי לשפוע דברי סכמים שורה יהא בנימיה ורענן חרעו
 לזרעה מקדיעין ליום הכני"סה כחונת בנין. וליר ישראל יסדר לן זופריה בן ישי
 בראש ברועו יקבן עה פורה ויטע אהלי אפדנו לחקת (לפ"ק) עולם כה יעשה
 אלקים צהר ה' יראה הר ניסאי. פי הסדנני הלעיר

חיים יוסף דוד אזולאי ס"ט

הקדמת המחבר

בכל קנין קנה חכמה אנושית. ואל דעת חכמים לכך שית
 ואם תתאו ראות סולם והואל. אשר עליו קרא מעשרה בראשית:
 אכין בכני איש ובסודם. ואראה כי כל מעבדם :
 הבל אין בם מועיל בלתי. שכל כי זה כל האדם :
 לאיש שמחה במענה פיו ואמרו. ותכפל כזמרתו ושירו: וזה סבה
 היות איש אץ בניבו. ואף כי בו יהיה משנה אמרו: לכבי שיר כבר
 נטש לפנים. וסוגו מזהב שכלו הסירו: ומעליו כבר שטח לכל לא. וחי
 נכשל בסח דרכו וסירו: להתהלך במישרים ולנטוש. עקלקלות ועשק עם
 וסירו: היות כאור באור היים ולחפוש. הדר חכמה כאור שכל ונרו:
 אני מואם בתענוגות בני איש. ואמנם העניג לבי בספרו: ואנוה ביגע
 לכבי. עד אמצא עומק דעת וסחרו: ואם זה לב בני אדם ייגה. והוא
 עמל בעין כל איש וצערו: ומעודי תשוקתי ואהלי. לחכיר מעלת אנוש
 ותארו: ומה תכלית מציאותו ולמה. אלהים מכני חבל בחרו: ואם
 יש לו שלמות הוא אמתי. אשר נוצר ונברא בעבורו: ואם זה השלמות
 הוא בכספו. וכזהו ורב חילו ועשרו: ובהיות לו כלי חמדה ומטמון.
 וכצבור הון כחול ימים ואוצרו: ואם נמצא בהענג במאכל. ורב
 משחה עדי שבעו ושכרו: ומלא את כרסו מעדנים. והוא שטוף
 במשגל כחורו: הלא דומה בזה לשאר בתמות. והוא שוה בכל זה
 לחמורו: ואם נמצא בנוף איש עת היותו. חוק ללב אכור יעירו:
 ואכריו בריאים וחוקים. וזית רענן דומה לחארו: והן זה השלמות שב
 למחר

הקדמת המחבר

ז

למחר. לחסרון וחיש ימק בשרו: חלא זה יחרון עליו בחווק. וכנכורה לאריה או לגורו: ואם זה הוא תיות אדם מאושר. ומשלו על בני חבל ועשרו: וירכיבו אלהים כמתי חור. ובשמש יהיה מאור מאורו: ובתיות לו קהל אחים ורעים. לחגדיו ורכ בנים לעורו: חלא כל זה כצל יכרח ונהם. יהי באחרית ככלות שארו: וציר מוח בכא לשחית בשרו. אזי לא ימצאו מרפא לצירו: ואם נמצא במדות המעולות. כענית איש והכניעו לצירו: חלא הוא באמת תמותה. ויצר רע ושמן המצירו: ומתנדב ומשלו מותר. ומלאתו לדל די מחסורו: ורודף חום בפיתו גם לבכו. תיות שוים וכן חוכו כברו: ואין כל זה שלמות איש ואף כמו. בעת כי יעשהו רב שכרו: ונשאר כי שלמות זה תכונה. וחפש האנוש שכל וחקרו: ואז תרתי תכונה זאת ומה היא. ואם היא שיר ומה יחרון לשירו: וזה ניכו מלא כוב ויורה. בחסרון מעלתו איש ישירו: ואם לשון ודקדוק מאמרים. שלמות זה ולהיות צח דבורו: ולדעת יסוד מלה ושרשה. ודבור קל ותכבד וורו: ואין זה רק דגלות מה בלב איש. לזולתו וזה תפצו בדברו: ואם דברי מליצה הוא אשר כם. יפוחה כל חסר לבב כשקרו: ולחשוב כי כדעת הוא מדבר. ולב שומעיו יפתח מאמרו: ואם נמצא בניצוח לשוני. במאמרים מפורסמים חברו: אשר יודו בני איש כם ויכיר. לחסרונם חסר לבב מתירו: ואינו זה לדעה חק ומשפט. שלמות זה ומותר ואסורו: ואם נכרא להתחכם ולעסוק. בדיו ממון וקלו וחמורו: להכין איך יהיה משפט טריבים. עלי דבר ונוקי שור ובורו: וקרכו שגגה איש או זדוני. ולדעת טמאו סטהרו: ואיך יתיר שבועותו לנשבע. ואיך יפיר נדריו ואסרו: ואם גדול מאוד זה השלימות. וכו תלוי תמימות איש וברו: ותוא רח אל נחנה משחקים. לציר הנאמן משה בחירו: הכי יש בלעדיו כל זה שלמורה. יריו עמו אנוש רצוי לצורו: וכו ימצא עמוק חורח ועמו. לבדו איש יהי קרוב ליוצרו: בהסתכל גבורת אל כמעשיו. ופלאי סוד פעולותיו בחקרו: וישיגו כמופת הוא אמתי. צרפהו באש שכל וכורו: ויבתל תחלה על סנה איך. כאש כוער ולא יוכל לבערו: ולא מתוך סנה מלאך אלהים. אזי נראה ומכל רע שמרו: ואיך יוצא נחר אש מלפניו. וכל נחר כחבל זה מקורו: וכאשה לתחכונן ואיכתה. בנוף אחד יצרת עם זכרו: להסתכל במתוחם לידע. באי זה צד כנגדו היא ועורו: והוא כצל והיא תחתיו כמים. עלי מורד וכנחל בעברו: ואיך נחשץ יפתה ואדם. תפתח היא עלי ידה יצורו: ובשלשה בני אדם לחשב. ואיך עובד אדמה הוא בכורו: ורועה אחריו נולד ונכרא. כצלם אל וכדמותו צעירו: ואיך גדול בשנים הוא קטנם. במעלתו ותקטן גבירו: ולמה נחרג שני בשדה

ח ה קדמת המחבר

בשרה. אבל חי בין בני אדם כגורו: וראשון שב לאדמתו ונשאר.
שלישי חי ובין עומדים מגורו: והפועל בכל דבר להכיר. והכליתו
וצורתו והמרו: וחומר הוא לכל הווה ונפסד. יסוד וכמעשה ספיר
ודרו: שאל איך נקבצו בו ההפכים. ותוא אחד ותוא הרכה לסיפרו:
וממשילו במראתו לשלג. לך סיד זה כבר גלת ובארו: כאשר החלוק
בעלה בכל עת. ותוא החתיו חבקש להמירו: ואם תקח לוח לא
תעמוד היא. כרגע עד אשר תקח לצרו: לואת צורת הלילה חוזרים
בו. ונסתר עד יכוסת סות פארו: כמו ערום להראות ימאן. עדי
צירת חתי שמלה לעורו: ואיך בו נמצאו לחו ויבשו. ובו התערבו חומו
וקורו: ומת סבה עלות איד מאדמת. ותענן ואיך יזוק מטרו:
ואיך קרתו יתי מושלך כפתים. ויחפור כמו אפר כפרו: ואיך איד
חם ורטוב הוא יסורם. בהתקבץ למעלה מאירו: וכוכבי אש
אשר עולים ויורדים. והברק והרעש וסערו: ואיך קיטור אשר הוא
הם ויבש. יסודם בעלות לרום וסורו: ואיכה יולדו מיני אבנים.
כבטן צר וכספו ואברו: ואיכה יצמחו מיני צמחים. ויתבשל פרי עץ
באמירו: להתבונן בגוף נדון ומרגיש. וכוחותיו ומת מהות גדרו:
ואבריו ותועלתם ופעלם. ורוחו עם בשרו איך קשרו: ואיך יהיש
בחושיו החמשה. ודמינו ומחשבתו וזכרו: וכל אלה בגוף אדם קשורים.
לזאת אוכדים בשוכ גוף לעפרו: להבין מסתרי רוח מדבר. ואיך בלב
כלאו ואסרו: היות צופת לגוף לא קל וכבר. ומסתכל בחבניתו וזחרו:
ואיך טבע חמשי נע ולמת. הנועתו ואיך רוצו וחורו: וגוף עליון אשר
כל גוף יסובב. בחרו א היות כסא יקרו: ותוא מקור לכל רוחות
ונפשות. חסידים שם ושם צדק וישרו: והוא שער אשר איש יחזה
אל. כפתחו בו ועין לבו חשורו: כמו נפתח לפנים אל נביאי אל. בעמדו
בתחלה עלי נהרו: וזת סלם אשר איש יעלה בו. בראשו יחזה שרי
יצרו: אוי יראה לאל יוצר בראשית. וידבק בארון עולם ושרו: והוא
חונן לאיש דעה וכינה. מלמד לו ומשכילו ומורו: וישכילו בשכל בו
נתנו. כשמש יחזה אותו כאורו: ואז יפנה במחשבתו למעלה. ושכלו
משנתו או יעירו: להכסף לרוכב בערבית. וליתן עין וחרר לאדירו:
לסכת כל אשר הוא אית לברו. בצבאותיו מלא עולם הדרו: ודומיה
החלה לו ומשכיל. דרכו זה לבר המאמירו: ועומד על אמתת היצורים.
יתלל יה והחלה גמרו: וישבע מדרכיו גיד אשר כם. לאיש שמחת

במענה פיו ואמרו:

הם